

У Богданівцях є пам'ятник жертвам Другої світової війни та пам'ятник жертвам Голодомору 1932-1933 рр.

Також серед богданівчан були воїни-інтерналісти, які воювали в Афганістані.

Жителі села – учасники Помаранчевої революції, Революції гідності та російсько-української війни.

Сьогодні у селі діють: амбулаторія загальної практики сімейної медицини № 14 й медичний пункт тимчасового базування № 2, який очолює Ніна Лиса. Тут є Богдановецька гімназія, якою нині керує в.о.директора Майя Лобода, бібліотека-філія № 21 Централізованої бібліотечної системи Хмельницької міської територіальної громади, діяльність якої представляє Світлана Бойко, будинок культури, роботу якого організовує Світлана Кухар, Свято-Миколаївський храм, прихожани якого 28 травня 2022 р. здійснили перехід з УПЦМП до помісної Православної церкви України. Агрофірма «Обрій» орендує земельні паї богданівчан. Також на території села працює магазин «Вікторія».

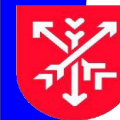
Та все ж справжньою окрасою села Богданівці є люди. Візитівкою стали майстри з вишивки. Адже тут вишивають майже в кожній хаті. Навіть дорослі чоловіки та маленькі діти.

До того ж у селі практикують різні вишивальні техніки. На кожне свято цвітуть вишивкою сорочки, рушники, різноманітні скатертини та серветки. Люблять і цінують тут це мистецтво. Люди між собою із задоволенням діляться техніками, орнаментами, навіть готовими роботами.

Майстрині-вишивальниці с. Богданівці Ніна Псярук, Галина Дякун, Надія Співачук та староста Богдановецького старостинського округу Микола Діденко

Життя села Богданівці та його історія продовжуються щодня... Його мешканці мають щастя жити у мальовничій місцевості. Але доля послала всім українцям жакливе випробування, яке ми гідно витримуємо. У Богданівцях свої зусилля проти зла об'єднали люди, влада і підприємства громади.

Хмельницька міська рада
Управління культури і туризму
Централізована бібліотечна система
Хмельницької міської
територіальної громади
Центральна публічна бібліотека

Свято-Миколаївський храм

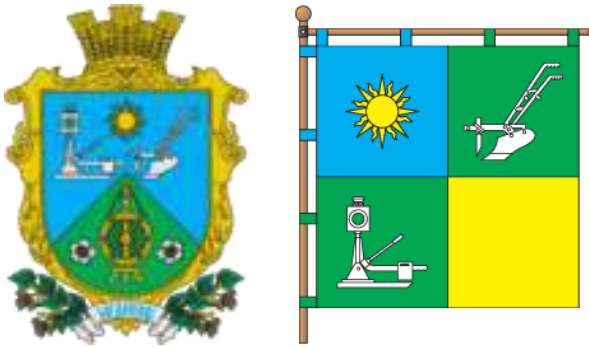
БОГДАНІВЦІ: на течії буття

Інформаційний буклет

Хмельницький, 2023

Село Богданівці розташоване за 20 км від райцентру і за 15 км від залізничної станції Деражня. Тут є залізнична зупинка «Масівці» залізничної дільниці Жмеринка – Гречани. Розташоване село поблизу річки Вовк. Богданівці є центром старостинського округу, до складу якого входять села Березове та Масівці. Населення – 857 осіб.

Село має свою символіку – герб і прапор, затверджену 13 грудня 2013 р. рішенням сесії сільської ради. Автор – Ігор Янушкевич.

Існують давні перекази, що село розташовувалося біля самої річки Вовк, де знаходили кам'яні сокири, черепки домашнього посуду. Кургани і вали з північної сторони села свідчать про те, що ця місцевість, багата на ліси, звірів, воду, заселена була уже давно, але про час заснування села Богданівці нічого не відомо.

За переказами, колишня назва поселення – Нивка. Воно після набігів татар було повністю зруйноване. Люди змушені були переселитися на іншу територію, де тепер і розташоване нове селище.

За переказами, колишня назва поселення – Нивка. Воно після набігів татар було повністю зруйноване. Люди змушені були переселитися на іншу територію, де тепер і розташоване нове селище. В інших селах його називали «Біда в Нивці», а згодом і «Біданівці». Тепер же назву облагородили і назвали Богданівці.

У 1766 р. був збудований храм Святого Миколая на кошти поміщика Гадомського та парафіян. З початку XIX ст. священником у селі був Василь Савкевич.

В архівних документах вересня 1811 р. зафіксовано два власники села — Осип Гнатович Згорський та Ян Ріховський, які мали в своєму володінні селян.

Станом на 23 листопада 1845 р. поміщики Гнат і Йосип Згорські мали у своєму володінні 156 кріпаків (82 чоловіки та 74 жінки). Івану Згорському належало 200 чоловіків та 163 жінки. Селяни мали право на випас худоби, користування лісом та річкою.

В 1862 р. у селі відкрилася школа, де навчалися діти заможних селян. Єдиним підручником був Псалтир. З 1894 р. школа перетворилася у церковнопарафіяльну. Там було три класи й 20 учнів. Працював з дітьми один учитель (відразу зі всіма класами).

У 1866 р. поблизу села проклали залізницю. Селяни пішли на заробітки, де важкою працею могли заробити 15 копійок в день.

Мешканці на початку XX ст. займалися землеробством, ткацтвом, теслярством і шевством.

У 1901 р. у селі жили 781 чоловік та 846 жінок, а також 28 сімей, що переселилися із Проскурівського повіту у 1897 р. Крім православних, було ще 52 католики й 8 євреїв.

З 1898 р. по 1909 р. сільська церковнопарафіяльна школа вважалася найкращою школою Летичівського повіту. В 1911 р. громада села купила поміщицький маєток під школу. У такий спосіб було створено земську школу, де працював один учитель і було 38 учнів.

У червні 1920 р. в селі остаточно закріпилася радянська влада. Почалося

«розкуркулення» заможних селян, у яких забирали все майно, худобу. У Богданівцях станом на 1 червня 1930 р. з колгоспу вийшло 105 господарств. Було споруджено корівники, зерносовища, конюшні.

Чорною пеленою накрив богданівчан Голодомор 1932–1933 рр. За 4 місяці (квітень – серпень) 1933 в селі померло від голоду 144 людини, близько 20 дітей залишилися безпритульними.

У 1939 р. в селі таємно побувала поетеса Анна Ахматова, що в Богданівцях знайшла свою знайому Євдокію Блажівську — бабуся В. П. Славинського.

Друга світова війна принесла знову горе в село. На фронт мобілізували майже всіх чоловіків, 141 з них не повернувся до рідної домівки.